

Pastisseria RAGA Major, 105 - Tel. 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST VICENT FERNANDEZ Carrer Calvari. 57 - ULLDECONA	Video - Foto MILLAN EUROCRHOM - Laboratorio Fotográfico Distribuidor Videos JVC Avda. Ramón Salomón, 19 - Tel. 72 03 63
Mútua General de Seguros AGENCIA LABERNIA Assessorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges Major, 108 - Tel. 72 00 81 - ULLDECONA	Auto - Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 07 17 ULLDECONA (Tarragona)	<i>Raferré</i> Radio C/. Sant Antoni, 38 - Tel. 72 01 08 ULLDECONA
FUSTERIA ECo. LAVEGA Carrer Sant Lluç, 29 - Tel. 72 02 23 ULLDECONA	SERRA LIBRERIA - PAPELERIA Calle Mayor, 91 - Tel. (977) 72 00 24 - Apdo. Correos 40 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Oficina Técnica LO Y SA Carrer Mayor, 111 - Tel. 72 00 48 ULLDECONA
TUBERIES P. V. C. Materials de Construcció i Decoració FRANCESC AGASA Carrer del Mar, 15 - Telèfon 72 02 16 ULLDECONA	JMS ELECTRONICA Joan Miquel Subirats Castell / Carrer Major, 153 - Tel. 72 06 18 - ULLDECONA	Espumosos SANS BEBIDAS Y REFRESCOS Entenza, 30 - Tel. 72 03 40 - ULLDECONA
LLIBRERIA PASALAMAR Sant Antoni, 13 - ULLDECONA	Rellotgeria ITARTE ULLDECONA	Carnisseria BEL - QUEROL C/. Major, 160 - Tel. 72 04 64 ULLDECONA
Construccions TOSTAO ULLDECONA	Motos - Ciclos VIDAL Motos - Bicicletes - Motocultores MOVICAM y Motosierras TRONK Clavé, 37 - Tel. 72 05 23 - ULLDECONA	Ferreteria GRAU Llistes de Noces - Electrodomèstics SUPER - SER Pintures TITAN-LUX. Distribuidor Oficial BOSCH Major, 104 - Tel. 72 01 89 - ULLDECONA
Muebles ARNAU San Lucas, 12 - Mayor, 82 Tel. 977 / 72 03 58 ULLDECONA	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Major 110 Tel. 72 05 81 • 43550 ULLDECONA	 MAPFRE Grup Assegurador Delegat a Ulldecona: PERE SANS i ARASA Sant Antoni, 28 - Telèfon 72 03 37

QUE BONA ÉS AQUESTA NEULA !

C. C. R.

GENER / FEBRER 1989

NÚM. 40

VIVÈNCIES D'UN GOS

Sóc un gos una mica vell i amb unes quantes puçes pel cavell. Vaig nàixer un bon dia fa molt de temps, la meua mare diuen és de raça i el meu pare pareix que també, per això sóc un gos de l'aristocràcia canina. Sóc pensador, fort i nasplanxat, dormo al sol o a l'ombra segons convé, i sempre menjo bé. El meu treball consisteix en donar uns lladrucs de quan en quan i moure la cua quan veig als amos, com veieu és un treball molt fàcil.

Un bon dia l'any passat, amb un sol escalfador, no sé per què em van enxampar els amos i em volien rentar contra la meua voluntat, és clar!, com és costum i tradició de la meua raça m'hi vaig negar, sóc tossut i no em guanyen fàcilment, vaig saltar del safareig i m'en vaig anar correns, em van tornar a enxampar, però els va costar suar una mica.

Em varen banyar amb sabó, puaf! feia una olor de lo més desagradable, per fi em van posar colònia... quin fàstic! vaig estar tot el dia marejat, però els meus amos dien que estava fet un encant. Va venir la nit i estava neguitós pensant a què venia tot allò que m'havien fet.

L'endemà, a mig matí, els meus amos em van venir a buscar i em van posar la corretja dels diumenges i un llaç que em molestava més que res. Vam sortir de casa tots mudats i ben plantats, i vàrem anar passejant fins al carrer Major on havia una multitud impressionant contant també els meus amics els ani-

Acte de beneir les neules

mals. A alguns d'ells els coneixia de veure'l's passar pel carrer on jo visc, ells també anaven que pareixien reis.

La Banda de Música va començar a tocar, quin soroll més bonic que feien.

Vàrem començar a caminar i mentre anàvem passejant xerrava amb qui tenia al costat, vaig veure ases, conills, gats, gossos, gallines, porcs, vaques, aus ... pareixia allò que en diuen un "Marató popular".

Després en arribar a la plaça de l'església, em van donar una cosa blanca i rodona que estava molt bona. Després em van portar a dinar a casa i em van deixar al pati. I ara jo penso, quin serà aquest dia tan important? i per què em tenen que banyar?.

Aquest any ha passat el mateix, jaestic fart de colònies i llaços, però m'ho passo molt bé anant pel carrer al costat del meu amo, tots ens miren i els xiquets m'acaricien i em diuen coses, crec que per a nosaltres els animals és un dia de festa molt bonic i val la pena tots els trajectes que ens fan passar per anar-hi.

J.A.L.A.

Un moment de la desfilada

Els capdevaners arriben a la plaça.

Un moment d'esbarjo

Esencia Loewe para hombre. Por refinamiento y sensibilidad, es un clásico. Por original y singular, es contemporáneo. Esencia Loewe. Un clásico contemporáneo.

ESENCIA LOEWE

Concessionari:

Major 110

Teléfono 72 05 81 43550 ULLDECONA

SERTA

INDUSTRIA GRAFICA, S.L.

Montemolin, 15 - Maestrazgo, s/n. Apartado Correos 40. Teléfono (977) 72 03 11. 43550 ULLDECONA (Tarragona).

PLATÓ FOTOGRÁFICO

Banco Mercantil de Tarragona

SANT LLUC, 35 TELEFON 72 01 28

43550 ULLDECONA [TARRAGONA]

JUGOS-BOL

Avda. Salomón, 20 Tel. 720662 ULLDECONA

RESTAURANTE "BARBACOA"

- ZUMOS DE FRUTAS NATURALES
- CLUB DE BOLOS
- SALA DE REUNIONES
- SALON PARA BODAS Y BANQUETES
- RINCÓN DE JUEGOS

Local con aire acondicionado

VETLLADA PER A INFANTS

Aquest any, com en anys anteriors, la Secció de Costums i Tradicions d'aquesta entitat va organitzar el Concurs de Pessebres (XIX). El lliurament dels premis es va fer al Teatre Municipal el dia 5 de gener en el transcurs de la Vetllada per a Infants. Aquesta Vetllada va començar amb unes cançons a càrrec de "Els Rossinyols del Montsià" i un petit concert de guitarres i acordions que ens van oferir alguns joves de l'Escola de Música.

A la segona part es va fer una funció de teatre titulada "La Caputxeta i el llop" de Charles Perrault, que fou interpretada per alumnes del Col·legi Públic "Ramón y Cajal".

El C.C.R. vol agrair la col·laboració de tots els participants del XIX Concurs de Pessebres, així com també donar les gràcies al jurat, que enguany estava format per: Joan Fuentes, Mre Carme Marcoval, Marisé Pla, José A. Lázaro, Joan Riba, Irene Queralt i Ricard Pasalamar.

Aquest Concurs de Pessebres ha comptat amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat dels Serveis Territorials a Tortosa i de La Caixa de Pensions, als qui donem les gràcies.

Els premis atorgats foren els següents:

CATEGORIA A:

1er Premi: ANNA ITARTE SOROLLA
2^{on} Premi: ANDREA RUBIO SALVADOR
Accèssit: MARC SABATÉ ROYO

CATEGORIA B:

1er Premi: JOSEP COLL FORCADELL
2^{on} Premi: ROBERT SANS CUCALA
Accèssit: ÓSCAR RODRÍGUEZ FONT
DANI ITARTE VALLS

CATEGORIA C:

1er Premi: JOSEP VERICAT VIDAL
2^{on} Premi: NÚRIA CASTELL BORJA

CATEGORIA D:

1er Premi: JOAQUIM CAMPI RIOS
2^{on} Premi: 6^è B COL·LEGI PÚBLIC
"RAMÓN Y CAJAL"

També es va concedir una menció especial a les quatre Classes de Pàrvuls del Col·legi Públic "Ramón y Cajal".

La Caputxeta i el llop

Els valents caçadors amb la Caputxeta

EL TEATRE QUE NO PARA

La secció de teatre del Centre Cultural i Recreatiu ha iniciat la seva activitat de cara a l'any 1989. Un total de tres obres de teatre continuaran representant-se aquest any per comarques després de la seva estrena al nostre poble.

Dos d'elles, "VIATGE DE NUVIS" de Ventura Porta i Roses i "LA IMPORTÀNCIA DE SER FRANK" d'Oscar Wilde estrenades a l'estiu i a la tardor del 1988 respectivament, juntament amb "VOLDRIA SER VOSTÈ, EL SENYOR GOBERNADOR" de Rosa Poy i Joan Martínez que l'hem continuada representant des de la clausura de les Jornades de Teatre de l'any 1987, estant tenint força acceptació per les poblacions on s'ha viatjat, Ribarroja d'Ebre, Campredó, La Fatarella, Torreblanca, Constantí, Vinyols i els Arcs, L'aldea, Tivenys,...

El teatre arreu les comarques del nostre país continua essent un fenomen encisador, tant per a les festes populars culturals o actes de tipus recreatiu que tenen lloc arreu.

Viatge de Nuvis

La importància de ser Frank

Si alguna Entitat o qualsevol col·lectiu o associació està interessat en alguna de les nostres actuacions de teatre poden fer-nos arribar les seves propostes. Per tal de que l'actuació surti més econòmica ens podeu demanar mitjançant dos procediments:

- Per la Diputació de Tarragona a través dels Serveis Culturals per als Ajuntaments. La Diputació subvencionada el 50 % del preu del caixet.

- Pel Pla d'Acció Cultural de l'Associació del Personal de La Caixa de Pensions. L'avantatge el teniu en que aquest Pla aporta un tant per cent del preu i la publicitat.

Per a qualsevol aclariment caldrà que truquesiu al nostre telèfon 72 03 37 o escriure a la dreça d'aquest Butlletí.

Voldria ser vostè, el Sr. Governador?

Un dels Betlems guanyadors

EL RIU SÈNIA DES DEL SEU NEIXEMENT

El riu Sènia és un riu de la xarxa mediterrània, que neix a la Vallcanera, a les muntanyes de la Tinanxa de Benifassar i que s'exten en direcció SO-NE marcant el límit entre el Baix Maestrat i el Montsià.

La superfície de la seva conca és de 228 Km.² i des de el seu neixement fins al Pantà d'Ulldoona hi han 142 Km.² La seva llargada es de 66 Km. i el seu cabdal mig és de 350 litres per segon.

En el seu neixement el riu es veu abastit per les aigües d'un cert de barrancs. Per la part esquerra el barranc de la Fou és el que ve de més lluny. Neix prop del coll de l'Acusà, passa entre el Retaule i les Vallcaneres.

Un altre barranc que hi convergeix és el Riuet que du l'aigua de la Font del Retaule i de la Carrasca, prop de la Vallcanera. El barranc es decanta quan arriba al Morral de Catinell, al peu del qual es troba la Font del Teix que quasi tot l'any dona aigua al barranc.

Per la part dreta del riu es troba l'ullal del Salt que és el neixement pròpiament dit del riu. És també el barranc del mateix nom el primer que vessa les seves aigües al riu i el que formarà també la conca pròpiament dita.

El barranc del Salt és el que té les aigües més perennes.

L'aigua que aquest porta precipita en grans salts per barrancades agrestes i difícils de transitar.

Al peu del Salt, es troba un eixamplament on convergeix un barranc que baixa del Portell de l'Infern, on trobem el viver del patrimoni Forestal de l'Estat que es diu la Tenalla.

Després de la Cova dels Bous i de la Cova dels Àngels, ens trobem al centre de la Fou on convergeixen alguns barrancs. El barranc s'estreix quan s'ajunten el del Salt i el de la Fou.

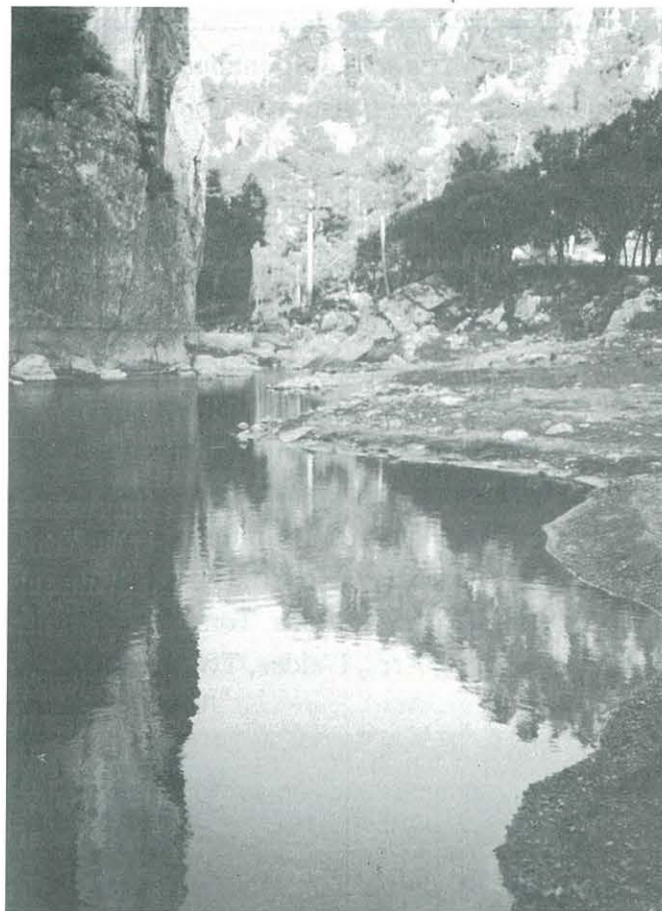
Una vegada es produeix aquesta unió, s'exemplifica la vall i es veuen alguns camps anomenats els Mangraners.

Al Mangraner es troben unes importants fonts en quan a l'aportació d'aigua, són les fonts d'en Vidal. Aquestes fonts es troben avui sota les aigües del Pantà d'Ulldoona.

És també en aquest punt quan arriba a la conca del riu el barranc anomenat de La Pobla, que baixa entre les fonts d'en Vidal i el Pantà.

Aquest barranc molt poques vegades porta aigua.

Quan la conca del riu arriba a Malany hi conflueixen alguns barrancs. El més important d'ells és el de Rossell.

Barranc de la Font

Racó del presseguers

COL.LABORACIONS

ESPECULACIONS DES DE LA IRREFLEXIÓ

Quan comences a anar cap als quaranta, ara que tens un automòbil últim model, una casa completament teva i estàs acabant de pagar el darrer termini de l'apartament; comences a adonar-te que tot això que "posseixes" no és allò que desitjaves als disset. Descobreixes que has acabat essent aquell prototipus de criatura que sempre havies odiat, formal i educat en tot moment, conformista i poc entusiasta.

T'estranyes, fins i tot, quan et mires a l'espill, sembla que dus escrit al rostre el maleït destí que t'ha tocat viure; on queden els anhels de canviar el món i trencar amb el passat?

No n'estàs segur, però probablement has anat oblidant les ànsies al llarg dels anys; en acabar la carrera havies de mostrar-te molt més seriós i no cal ni parlar-ne del teu casament, car vas callar i et vares casar per l'església com està manat, per no donar un maldecap a la família.

I així, al llarg dels anys ha anat morint aquell ésser càndid per transformar-se en el capdavanter dels responsables. Perdona que t'ho pregunte, però responsable de què?. De la teva vida, de la família o tal vegada, de la teva situació...?

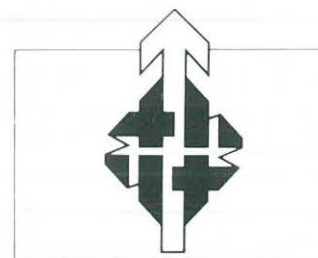
No has entès mai, ni crec que ho facis en aquest moment que la bogeria és una esclatxa vers la felicitat. Però potser tens tu raó i els quaranta ja no siguin edats per a fer el boig, i tal vegada tampoc no ho siguin els trenta, ni els vint, ni els disset; tal vegada la nostra existència no hauria de ser, en cap moment, bogeria i qui sap si hauríem de fer de la vida allò que a cops odiem tant, allò diari, inamovible, allò tan indefiniblement quotidià.

ANNABEL FOLCH i MILLAN

Es un producto AVIMON, S.A.

Delegación: Murada de Baix, 105
Teléfs. 72 02 51 - 72 06 22 - 72 04 36 - Apartado 23
43550 ULLDOONA (TARRAGONA)

CAIXA DE BARCELONA

Carta Ecològica del Cap Indi SEATTLE al Sr. FRANKLIN PIERCE. President de E.E.U.U.

L'any 1.854, el "Gran Jefe" Blanc de Washington, va fer un oferiment per una gran superfície de terres índies, tot i fent la prometença de crear una "reserva" per al poble indígena. La resposta del "Jefe Seattle", que avui us publiquem en la seva totalitat, ha estat considerada com la declaració més bella i més commovedora mai feta tocant al medi ambient. Diu així:

"Com es pot comprar o vendre el firmament, ni encara la tebior de la terra?... Aquesta idea ens és desconeguda.

Si no som els amos del fresquívol aire, ni del fulgor de les aigües. Com podran vostès comprar-los?

Cada parcel·la d'aquesta terra és sagrada per al meu poble, cada brillant matoll de pi, cada gra de sorra a les platges, cada gota d'aigüera als boscos, cada turó i fins i tot el mormoleig de cada insecte és sagrat a la memòria i al passat del meu poble. La saba que circula per les benes dels arbres porta amb ella les memòries dels pells roges.

Els morts de l'home blanc, obliden el seu país d'origen quan emprenen els seus passeigs enmig dels estels; en canvi, els nostres difunts mai no poden oblidar aquesta terra bondadosa, ja que és la mare dels pells roges.

Som part de la terra i, així mateix, ella és part de nosaltres. Les flors perfumades són les nostres germanes; el cérvol, el cavall, el gran aguilot; aquests són els nostres germans. Els acinglats penyals, els humits prats, l'escalfor del cos del cavall i del home, tots pertanyen a la mateixa família.

Per tot això, quan el Gran Cap de Washington, ens envia el missatge de què vol comprar les nostres terres, ens està demanant massa. També el Gran Cap ens diu que ens reservarà un lloc on hi puguéssim viure confortablement entre nosaltres. Ell es convertirà en el nostre pare i nosaltres en els seus fills.

Per això considerem el seu oferiment de comprar les nostres terres. Això no és pas fàcil, ja que aquesta terra és sagrada per a nosaltres.

L'aigua cristal·lina que raja pels rius i rierols, no és solament l'aigua, sino que també representa la sang dels nostres avantpassats. Si els venem terra, deuen de recordar que és sagrada i tot alhora deuen d'ensenyar als seus fills que és venerable i que cada reflex fantasmagòric a les clares aigües dels estanys, ens parlen dels successos i memòries de les vides de la nostra gent. La remor de l'aigua és la veu del pare del meu pare.

Els rius són els nostres germans i apaivaguen la nostra set; són portadors de les nostres canoes i nodreixen els nostres fills. Si els venem les nostres terres, vostès deuen de recordar i ensenyar als seus fills que els rius són els nostres germans i també ho són de vostès i, per tant, deuen de tractar-los amb la mateixa dolçor amb la que es tracta a un germà.

Sabem que l'home blanc no comprèn la nostra manera de viure. Ell no sap distingir entre un tros de terra i un altre, ja que és un estrany, que arriba de nit i pren de la terra allò que necessita. La terra no és la seva germana, sinó que és la seva enemiga i una vegada conquerida, prossegueix el seu camí, deixant enrera la tomba dels seus pares sense importar-li. Segresta la terra als seus fills. Tampoc l'importa. Tant oblida la tomba dels seus pares com el patrimoni dels seus fills. Tracta la seva mare, la terra, i al seu germà, el firmament com un objecte que es compra, s'explota i es ven com si d'ovelles o comptes de colors es tractés. La seva golafreria devorà la terra deixant enrera solament un desert erm.

No ho sé, però la nostra manera de viure és diferent a la de vostès. Solament la visió de les seves ciutats, entristeix els ulls del pell roja. Però és potser perquè el pell roja és un salvatge i no comprèn res.

A les ciutats de l'home blanc, no hi ha un lloc tranquil, ni un indret on escoltar com esclaten les fulles dels arbres en primavera o com aletegen els insectes, però potser que això també deu ser perquè sóc un salvatge que no comprèn res. El soroll sembla injuriar les nostres orelles. I, al cap i a la fi, per a què serveix la vida si l'home no pot escoltar el crit solitari de la cabridella ni les discussions nocturnes de les granotes a la vora d'una llacuna?.

Sóc un pell roja, i res entenc. Nosaltres preferim el suau remoreig del vent sobre la superfície d'un estany, així com el flaïre d'aquest mateix vent purificat per la pluja del migdia o perfumat amb fragàncies de pins. L'aire té la vàlua inestimable per al pell roja, doncs tots els essers comparteixen un mateix alé; la bèstia, l'arbre, l'home, tots respirem del mateix aire. L'home blanc sembla no ser conscient de l'aire que respira; com un moribund que està a les acaballes durant molts dies i és insensible a la fetor. Però si els venem les nostres terres, tenen que recordar que l'aire és inestimable, que l'aire comparteix el seu esperit amb la vida que sosté. El vent que dona als nostres avis el primer bufec de vida, reb també els seus últims sospirs. I si els venem les nostres terres, vostès han de conservar-les com una cosa apart i sagrada, com un lloc on fins i tot l'home blanc pugui assaborir el vent perfumat per les flors dels prats. Per això considerem el seu oferiment de comprar les nostres terres. Si decidim acceptar-la, jo posaré condicions: L'home blanc deu de tractar els animals d'aquesta terra com als seus germans.

Sóc un salvatge i no comprenc altra manera de viure. He vist milers de búfals podrint-se als prats, morts a tirs per l'home blanc des d'un tren en marxa. Sóc un salvatge i no comprenc com una màquina fumejant pot importar més que el búfal que nosaltres matem solament per a sobreviure.

Que seria de l'home sense els animals?... Si tots fossin exterminats, l'home també moriria d'una gran soledat espiritual; perquè allò que succeeix als animals, també succeirà a l'home. Tot va entrellaçat.

Han d'ensenyar als seus fills que el sol que trepitgen són les cendres dels nostres avis. Inculquen als seus fills que nosaltres hem ensenyat als nostres; que la terra és la nostra mare. Tot allò que li esdevingué a la terra, li esdevindrà als fills de la terra. Si els homes escopissin el sol, s'escopirien ells mateixos.

Això tenim clar: la terra no pertany a l'home, més bé l'home pertany a la terra. Això ho sabem, tot va enllaçat com la sang que uneix a una família. Tot va enllaçat.

Tot allò que succeeixi a la terra li succeirà als fills de la terra. L'home no va teixir la trama de la vida; ell és solament un fil. Allò que fa amb la trama, ho fa a si mateix.

Ni tant sols l'home blanc, que es passeja i enraona amb el seu Déu, d'amic a amic, queda exempt del destí comú. Malgrat tot, qui sap si encara serem germans. Ja ho veurem. Sabem una cosa que potser l'home blanc descobrirà un dia; el nostre Déu és el mateix Déu. Vostès poden pensar ara que Ell els pertany, de la mateixa manera que desitgen la pertinència de les nostres terres, però no és això. Ell és el Déu dels homes i la seva compassió es comparteix per igual entre el pell roja i l'home blanc. Aquesta terra té una vàlua inestimable per a Ell i si es danya, provocaria la còlera del Creador. També els blancs s'extingiran, potser abans que les altres tribus. Contaminen el seu jaç, i una nit sucumbiran ofegats per les seves pròpies deixalles.

Però vostès caminaràn cap a la seva destrucció envoltats de glòria. Inspirats per la força del Déu que els portà a aquesta terra i que per algun disseny especial els donà domini sobre ella i sobre el pell roja. Aquest destí és un misteri per a nosaltres, doncs no entenem perquè s'exterminen els búfals, s'enmanseixen els cavalls salvatges, es saturen els amagatalls del bosc amb l'alé de tants homes i s'omplena el paisatge dels frondosos turons amb cables parlants. On és el matoll?. Destrúit. On és l'àguila?. Esvaïda. Acaba la vida i comença la supervivència.

Escrit publicat a l'Octubre de 1.978 al Butlletí d'Informació Educativa "Nueva Frontera", editat per l'Institut Americà.

L'otra manera de fer fotografia

PRODUCTES QUÍMICS

PERE VIDAL i TABUEÑA

ULLEDECONA

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
TELEX
TELEFAX
SISTEMES DE DICTAT, etc.

DISTRIBUIDOR AUTORIZAT
DE
PHILIPS INFORMATICA Y COMUNICACIONES, S.A.

Major, 124
Telèfon (977) 72 04 39
43550 ULLEDECONA
(Tarragona)

PHILIPS

UN SUCCÉS MOLT ESTRANY

Qui, sinó jo, us contarà aquesta petita història d'un dissabte solejat d'hivern que va passar a la vora d'una font que es troba al capdamunt d'un pujolet bonic i verd com pocs. El meu nom no té cap importància; l'interessant és el relat dels fets.

Aquell dissabte no treballava, com tants d'altres, i en aixecar-me del llit i satisfer les necessitats humanes de tota classe vaig sortir de casa. Jo visc en una casa que no és gran, ni bonica, ni neta, ni ben situada; és una casa de carreró estret i humit on només hi ha veïns a l'estiu que venen a senyorejar i a dir-nos el bé que estan a la ciutat. Porten uns cotxes grans i sorollosos que omplenen els carrers de fum. Quan per fi se'n tornen només quedem un servidor i un gos que cada matí ve fins a la porta de casa, aixeca la pota, l'amolla i se'n torna. És com podeu endevinar un carrer amb poc trànsit i suficient contaminació.

Quan acaba el carrer comença la plaça on es troba el forn de pa. Allí es fan i es desfàn els festejos, els tractes i els balls. No cal ni dir que és una plaça molt animada. És com dirien els entesos el melic del poble. Deixant la plaça a l'esquerra s'enfila el carrer de les drecceres. Ho dic així perquè en arribar al seu final hi ha un seguit de drecceres per on vaig a passejar. Aquell dia no sabia ben bé quina agafar i per fi em vaig decidir per la de la font.

Abans de seguir dreccera amunt voldria retornar a la plaça del forn i és perquè allí viu una persona molt especial. Ho fa en una casa que mira a ponent i jo me l'estimo de debó; quasi us podria dir que ella és la meva promesa i quan va a buscar el pa, jo procuro de trobar-la i li faig clucs d'ull i ganyotes.

Ella em mira seriosa i a mi el cor em dona bots de satisfacció. No en passo poques vegades per la plaça; us podria assegurar que la meva vida es concentra en el melic dels entesos. Deu ser molt com cal la meva promesa i espero un bon dia per dir-li alguna cosa agradable. Al cap i a la fi només fa vint anys que viu al poble i les coses requereixen un cert temps.

Perdoneu; com us deia la dreccera de la font no és massa llarga. En un quart i mig pots arribar-hi. Aquell dia, com el sol escalfava prou, vaig tardar una mica més.

No us podrieu mai imaginar el que vaig veure en ser aprop, era una cosa insòlita. Mai m'havia fregat els ulls tantes vegades. Vaig acostar-me més; ajupit de genolls, a quatre peus; fins que vaig ser-hi gairebé

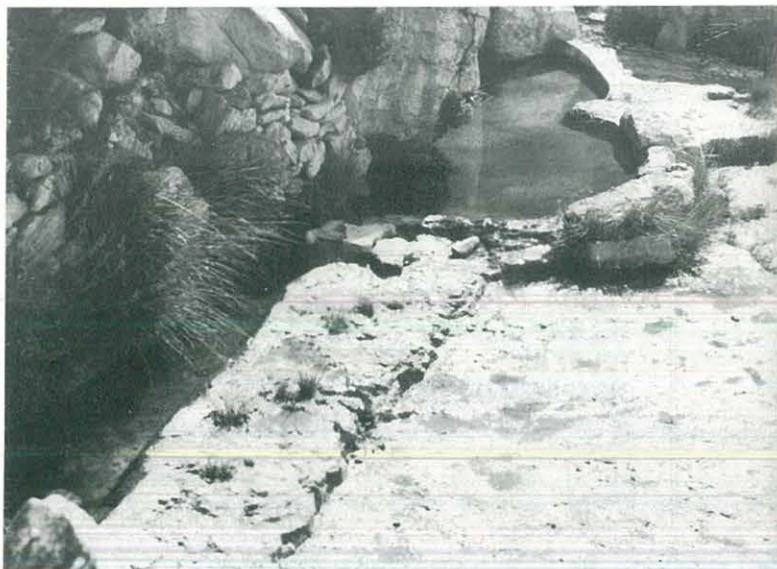
al damunt i quan ja em semblava tenir un lloc privilegiat per xafardejar sense ser observat sento una veu forta i greu que diu: Ei, que feu aquí? Si, vos, el de la boina! -em va dir en veure que jo em feia el sord. Jo? -responguè. Sortiu, que volem saber per què us heu amagat? -va dir un que era molt alt i fort.

Mig tremolós i l'altre mig ferit de por vaig sortir lentament d'un arbust on m'amagava i amb unes poques passes vaig arribar al davant de la font. Una gran quantitat d'ulls em mirava daltabaix i les boques s'omplien de riures i de remucs. Poseu-lo a l'olla! -deia un; i els altres que semblaven un pas de la Setmana Santa, vestits de negre i carregats de cadenes contestaren: Deixeu-lo anar, no hi veieu que s'embrutarà les calces!.

Veritablement la meva angoixa era molta i vaig començar a somriure als meus possibles alliberadors.

Tots em seguien mirant la camisa blanca, els pantalons de pana marró i el gaiato de lledoner que duia. A poc a poc el cercle s'anava fent més estret i les mirades rabioses s'ajuntaven amb les somrients. Jo sentia una escalfor per tot el cos i una buidor m'anava pujant pit amunt fins que va arribar un moment en que ho vaig veure tot blanc i en un punt vaig ser a terra. No se quan temps va passar però vaig tornar a sentir veus que deien: apa tios, fotem els dos que aquest es capaç de petar-la!. En uns instants vaig sentir un xivarri de motors i una forta olor a fum de cotxe i en aixecar-me només vaig veure un núvol de pols dreccera avall.

Res més va passar aquell dissabte i encara que un dia a la plaça del forn vaig contar-ho als presents us puc ben assegurar que ningú s'ho va creure.

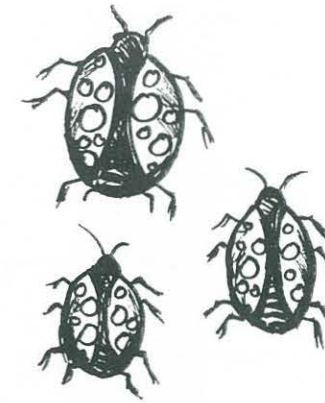
Marietes

*Marietes,
sempre inquietes,
vestidetes
de colors
sempre joves,
bellugoses,
lluminoses
com les flors.*

*Ara us miro
i sospiro
mentre somio
l'il·lusió
de tornar-me
marieta
vestideta
com les flors.*

*Les cent hortes
d'aquest poble
sempre noves
en verdor
us amaguen,
us defensen
i us comprenen.
Quin gran cor!*

JOSEP

*L'alegria
que sentia
quan vivia
en altres llocs
la donaven
quan portaven
en sis peus
un cos rodó.*

J.R.B.

Fundat l'any 1.947

BUTLLETÍ D'US INTERN
EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:
Josep A. Lázaro i Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:
Jaume Coll i Arnau
Francesc Itarte i Vericat
Joan J. Roca i Labernia
Anabel Folch i Millán
Jovita Serra i Vilalta
Joan-M. Muñoz i Fusté
Josep Castell i Puñet

DIBUIXOS:
Joan Riba i Costes

NOTA:
El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
El Butlletí d'Us Intern C.C.R., no es fa responsable de les publicacions que no va-gin signades pel Consell de Redacció.
L'exclusiva responsabilitat del text publi-cat ve identificat per la seva firma.

Edita: Centre Cultural i Recreatiu
d'Ulldecona.
Major, 147, 1er.
Apartat de Correus 52
Tel. 72 03 37
43550 ULLDECONA.
Dep. Leg.: T. 1.227-1.982
Tallers: Ind. Gráfica SERRA
Ulldecona.

LA JUNTA DIRECTIVA INFORMA

El passat dia 13 de gener, i tal com s'havia comunicat als socis en l'últim butlletí del mes de desembre, es va celebrar la Junta General Ordinària. S'obrí la sessió amb la lectura i aprovació de l'acta anterior. Tot seguit, els representants de cadascuna les diferents seccions del C.C.R. van informar de les activitats realitzades durant l'any 1988.

El tressorer va informar de l'estat de comptes en el que ha hagut unes despeses de 3.105.693 ptes. i uns ingressos de 3.143.903 ptes. Per tant hi ha una existència de 192.127 ptes., restant pendent de cobrament per diversos conceptes la quantitat de 173.023 ptes.

El pressupost per a l'any 1989 es valora en uns 2.500.000 ptes.

La renovació de la junta directiva va ser la següent, cessa N'Annabel Folch Millán i entra a formar part de la mateixa Na Irene Queralt.